

Një seri prej 14 studimesh, që përfshijnë aspekte të ndryshme të Shlyerjes së Fajit

Nga Pastor Geri J. Hall

Studimi 1

Themeli

“E jo vetëm kaq, por edhe mburremi në Perëndinë, nëpërmjet Zotit tonë Jezu Krisht, me anë të të cilit tani kemi marrë pajtimin.”

(Romakëve 5:11)

Parathënie

Ç’do të thotë fjala ‘shlyerja e fajit’ ose ‘pajtimi’? Pse ka rëndësi kjo fjalë për besimin tonë të krishterë? Cilat janë bekimet e pajtimit? Këtyre pyetjeve dhe shumë të tjerave si ato do t’ju përgjigjemi në këtë studim.

Përkufizim

Doktrina e ‘shlyerjes së mëkatit’ mund të përkufizohet në këtë mënyrë: “Vepra sakrifikuere e Zotit tonë Jezus Krisht, si në jetën ashtu edhe në vdekjen e Tij, që siguroi shpëtimin e përvetshëm për të gjithë botën, por që bëhet realitet tek ata që pendohen dhe besojnë”. Fjalori e përkufizon këtë shprehje kështu: “Kompensim për një gabim të kryer”.

Shumica e literaturës teologjike (d.m.th. shumica e teologëve) e lidhin punën pajtuese të Krishtit vetëm me vdekjen e Tij mbi kryq, d.m.th. vdekja e Tij ishte pagesa për mëkatin tonë. E megjithatë, ky fakt, edhe pse është i vërtetë, nuk merr në konsideratë bekimet që mund të marrim nga jeta e Tij. Doktrina e pajtimit (shlyerjes së fajit) ka kuptim atëherë kur i studiojmë bashkë si jetën, ashtu edhe vdekjen e Krishtit. Nuk duhet të ndihemi fajtorë, po ta ndajmë shlyerjen e fajit nga personi i Jezus Krishtit.

Terminologjia

Fjala ‘shlyerja e fajit’ hyri në përdorim në shekullin XVI. Ndërkohë që Uilliëm Tindeill po përkthente Biblën në anglisht në 1526, ai vuri re se i duhej një fjalë, e cila mund ta shpjegonte me saktësi doktrinën e shlyerjes së fajit. Kjo fjalë në anglisht do të thotë ‘pajtim’.

Nga vargu biblik në fillim të këtij studimi, vëmë re shlyerja e fajit ose ‘pajtimi’ ka të bëjë me domosdoshmërinë tonë për t’u pajtuar me Perëndinë. Tindeilli dhe përkthyesit e tjerë të Biblës (King James) ishin të mençur dhe e panë se fjala ‘pajtim’ nuk e shpjegonte plotësisht kuptimin e ‘shlyerjes së fajit’, dhe paraqiste mundësinë që shumë vargje të tjera biblike të keqkuptoheshin. Prandaj ata krijuan një fjalë të re, ‘shlyerja e fajit’.

Tek e shqyrtojmë këtë çështje, na vjen në mendje festa izraelite e Jom Kipurit (Dita e Shlyerjes së Mëkatit). Në gjuhën hebraishte, fjala ‘kaper’ do të thotë ‘mbulesë’. Nga ky shpjegim e shohim se vetëm fjala ‘pajtim’ nuk mjafton për të sqaruar doktrinën e shlyerjes së fajit.

Dashuria e shprehur e Perëndisë

‘Shlyerja e fajit’ është dashuria e Perëndisë Atë, e shprehur nëpërmjet Birit të Tij, Jezus Krisht. Pa këtë dashuri, të gjithë mëkatarët do të ishin mjerishtë të humbur në mëkat dhe vdekje (Shiko: Gjoni 3:16; 1 Gjonit 4:9; Romakëve 5:8; Romakëve 3:24).

E papërsëritur

Shlyerja e fajit nuk mund të përsëritet gjatë një meshe (në kishën katolike), ose

nëpërmjet meritave të të ashtu-quajturve ‘shenjtorë’, ose përmes shenjtërisë vetjake. Vetëm gjaku i Shpëtimtarit na shlyen mëkatin. Sakrifica e Tij është e vetmja pagesë, që u bë një herë për të gjithë (Hebrenjve 10:10-12).

Besimtari duhet të tregojë kujdes që të mos shkojë më tej atyre që thotë Bibla për shlyerjen e fajit. Disa mendojnë se shlyerja e fajit do të thotë se të gjithë do të shpëtohen, kurse të tjerë thonë se shlyerja e fajit i përket vetëm ca vetëve, jo të gjithëve. Bibla nuk përmend as shlyerje faji universale, as shlyerje faji të kufizuar.

Përfundim

Asnjë studim i Biblës nuk do të ishte i plotë, nëse e hedhim poshtë, apo nëse e keqkuptojmë doktrinën e shlyerjes së fajit. Ashtu si degët e një hardhie, kjo doktrinë gërshetohet me të vërteta të tjera të rëndësishme dhe i jep kuptim të plotë temave si p.sh. shpëtimi, shenjtërimi, justifikimi dhe besëlidhja e re. Shlyerja e fajit është me të vërtetë guri i themelit për shpengimin (shpëtimin) tonë nëpërmjet Krishtit.

Studimi 2

Dëshmia e Dhiatës së Vjetër

“Dhe sipas ligjit, gati të gjitha gjërat pastrohen me anë të gjakut; dhe pa derdhur gjak nuk ka ndjesë”.
(Hebrenjve 9:22)

Parathënie

Nga ana shpirtërore, Dhiata e Vjetër nuk do kishte kuptim, nëse nuk do të egzistonte një mundësi për mëkatarin për t’iu afruar Peërndisë përmes një flijimi pajtues. Në qendër të besimit në Dhiatën e Vjetër qëndronte siguria se flijimet ku derdhej gjak, i mbulonin mëkatet, duke bërë të mundur kështu që mëkatari t’i afrohej një Perëndie të shenjtë. Në kohën e Dhiatës së Vjetër, egzistonte një mirëkuptim i përcaktuar lidhur me domosdoshmërinë e shlyerjes së mëkatit. Ky mirëkuptim reflektohej si në njohurinë e fajit në ndërgjegjen e personit, ashtu edhe në njohurinë e pasojave të mëkatit në marrëdhënien e një individi me Perëndinë.

Gjaku

Nuk kishte ndjesë (pajtim), pa u derdhur gjaku i kafshëve të pastra nga ana ceremoniale (Hebrenjve 9:22). Gjaku i një kafshe përfaqësonte faktin se jeta e dikujt tjetri, që ishte i pafajshëm, po sakrifikohej në mënyrë që një mëkatar fajtor të çlirohej e të falej (Levitiku 17:11-14). E përdorim fjalën ‘i pafajshëm’, për arsye se kafsha duhej të ishte ‘pa të meta’ (Eksodi 12:5). Apostulli Pjetër e përdor këtë fakt për të ilustruar Krishtin, që s’kishte asnjë mëkat (1 Pjetrit 1:19).

Festa e Pashkëve na tregon shumë gjëra lidhur me kuptimin e ‘shlyerjes së mëkatit’. Viktima zinte vendin e mëkatarit (Levitiku 1:4; 3:2; 8:13; 4:4, 15, 24, 29; 16:21). Personi duhej ta pranonte se ai ishte me të vërtetë fajtor, në mënyrë që gjaku të shlyente fajin.

Qëllimi i këtij rituali shihet qartë në disa vargje biblike. Tek Levitiku 16:30, ky ritual bëhej për pastrimin e të gjitha mëkateve. Pasazhe të tjera vënë në dukje se ky pastrim sillte si rezultat shpëtimin e jetës së mëkatarit (Levitiku 17:11). Një rezultat tjetër i rëndësishëm ishte rregullimi i një marrëdhënieje të pastër me Perëndinë, sepse shlyerja e fajit kishte vlerë për të gjitha papastërtitë dhe të gjithë rebelimin e Izraelitëve, pa marrë parasysh ç’lloj mëkati kishin kryer ata (Levitiku 16:16). Në këtë mënyrë, mëkatari bëhej një me Perëndinë në dliresi, nëpërmjet flijimit pajtues për mëkatet.

Shenjtëria e Perëndisë

I gjithë sistemi i flijimit, ashtu siç përshkruhet edhe në Dhiatën e Vjetër, ishte krijuar nga Perëndia për të realizuar katër qëllime:

1. Për të zbuluar se Ai ishte i shenjtë.
2. Për të zbuluar se njeriu nuk ishte i shenjtë, por mëkatar.
3. Për të zbuluar se njeriut i duhej dikush tjetër që ta shpëtonte.

4. Për të treguar se Perëndia ishte i gatshëm për ta falur mëkatarin, jo në bazë të detyrës fetare të tij, por në bazë të një zëvendësi të pafajshëm.

Dhiata e Vjetër e tregon qartë se ofertat (flijimet) në vetvete nuk e shlyejnë mëkatin, por është vetëm hiri i Perëndisë, që e shlyen fajin (Psalmi 51:16-17; Hosea 6:6; Mikea 6:6-8).

Nga ana profetike

Kapitulli 8 i Hebrenjve e sqaron mirë se si sistemi i flijimit në Dhiatën e Vjetër nuk ishte i mjaftueshëm për ta hequr (larguar) mëkatin dhe për ta falur personin përpara Perëndisë. Duhej të krijohej një besëlidhje e re dhe më e mirë, që të bazohej në një flijim të përsosur. Ky Qengj nuk do të ishte një kafshë, që nuk kujdesej për mëkatarin, apo një kafshë, që e flijonin me detyrim. Ky Qengj do të ishte vetë Biri i Perëndisë, i cili, me vetëdashje, do ta flijonte jetën e Tij për të gjithë njerëzit (Isaia 53).

Përfundim

Shlyerja e fajit në Dhiatën e Vjetër kishte si qëllim që t'i tregonte popullit të Perëndisë se ata s'mund ta çlironin vetë vetveten. Shlyerja e fajit i përgatiste ata për ardhjen e Mesias, në mënyrë që, kur Ai të vinte dhe të vdiste mbi kryq, ata ta kuptonin shlyerjen e fajit në Dhiatën e Vjetër. Në fakt, vetëm ata që besojnë në Krishtin i kuptojnë flijimet e Dhiatës së Vjetër, që janë të vështira për t'u kuptuar. Vetëm ata që besojnë tek Krishti, e shohin se këto flijime bëjnë fjalë për Krishtin.

Studimi 3

Dëshmia e Dhiatës së Re

“Tani shpirti im është i tronditur dhe çfarë të them: O Atë, më shpëto nga kjo orë? Por për këtë unë kam ardhur në këtë orë.”.

(Gjoni 12:27)

Parathënie

Është Dhiata e Re ajo që e paraqet vdekjen sakrifikuere të Jezus Krishtit si doktrinën më të rëndësishme të besimit tonë. Nga të gjitha fetë (besimet) e tjera të kësaj bote, vetëm Krishtërimi ka një shlyerje faji (ose pajtimi), baza e të cilit është jeta, vdekja dhe ringjallja e themeluesit të këtij besimi. Në këtë studim, do t’i hedhim një vështrim të shkurtër shlyerjes së fajit nën dritën e Dhiatës së Re. Do të flasim më gjatë mbi këtë çështje edhe në studimet e ardhshme.

Çmimi për shpengim

Arsyeja kryesore e ardhjes së Krishtit në këtë botë ishte kjo: Që Ai, si njeri, të vuante agoninë e kryqit për mëkatarët. Ka edhe shumë arsye të tjera për ardhjen e Tij, por asnjëra prej tyre nuk do të kishte vlerë, nëse Krishti nuk do të kishte vdekur si Mesia (Gjoni 12:27). Roli i Tij qëndror ishte roli i Shpëtimtarit, që vuajti dhe dha jetën e Vet si pagesë për mëkatin. “Sepse edhe Biri i njeriut nuk erdhi që t’i shërbejnë, por për të shërbyer dhe për të dhënë jetën e tij si çmim për shpengimin e shumë vetave” (Marku 10:45).

Çmimi për shpengim ishte një ide e njohur në traditën izraelite. Në Dhiatën e Vjetër, çmimi i shpengimit ishte ajo pagesë që i jepej Perëndisë si shpengim për jetën e fëmijës së parëlindur (Levitiku 25:25; Numrave 18:15). Për ne, ky është çmimi që pagoi Krishti për të blerë shpëtimin tonë. Duhet vënë re se ne e hedhim poshtë teorinë, që thotë se çmimi i shpengimit iu pagua djallit, në mënyrë që ai të çlironte mëkatarin nga tutela e tij. Meqënëse në Dhiatën e Vjetër çmimi i shpengimit bën fjalë drejtpërsëdrejti për Krishtin, duhet ta pranojmë gjakun e Tij si pagesë para Perëndisë.

Ajo që mësoi Pjetri

Vdekja e Krishtit ishte në qendër të teologjisë (mësimin) të Pjetrit, sepse ai e paraqet gjakun e Krishtit si të vetmin mjet të shpëtimit personal. “Të zgjedhurve sipas paranjohjes së Perëndisë, Atit, me anë të shenjtërimit të Frymës, për t’u bindur dhe për t’u spërkatur me gjakun e Jezu Krishtit... duke ditur se jo me anë gjërash që prishen, si argjendi ose ari, jeni shpenguar nga mënyra e kotë e të jetuarit të trashëguar nga etërit, por nga gjaku i çmuar i Krishtit, si të Qengjit të patëmetë dhe të panjollë” (1 Pjetrit 1:2, 18-19; shiko gjithashtu Veprat e Apostujve 3:12-26). Për Pjetrin, vdekja e Krishtit ishte vepra e Qengjit të pafajshëm të Perëndisë, vepër e qartë, çlirimtare dhe që u krye në vend të mëkatarit. “Sepse edhe Krishti ka vuajtur një herë për mëkatet, i drejti për të padrejtët, për të na çuar te Perëndia. U vra në mish, por u ngjall nga Fryma” (1 Pjetrit 3:18).

Ajo që mësoi Gjoni

Nuk duhet të habitemi, po të shohim se edhe Gjoni gjithashtu e përshkruan Zotin Jezus Krisht si të vetmin Shpëtimtar. Ai e portretizon Krishtin si të vetmen rrugë rilindjeje dhe pastrimi. Në librin e Zbulesës, Krishti shihet si Qengji sakrifikues, që e pastron mëkatarin nga çdo mëkat (Zbulesa 5:6-12; 7:10; 21:23). Ky lloj mendimi vihet re qartësisht edhe në ungjillin e Gjonit (Gjoni 1:29, 36; 12:32; 10:11-15). Në letrën e tij të parë, Gjoni përdor fjalën e fuqishme “shlyes për mëkatet”, për të shpjeguar atë që kreu Krishti mbi kryq (1 Gjoni 2:2). Kjo fjalë mund të përkthehet ‘vendi pajtues mbi arkën e tabernakullit’ dhe ka kuptimin e sakrificës, që shleu mëkatin tonë dhe largoi zemërimin e Perëndisë prej nesh (shiko Eksodi 25:17-22). Xhon Uellsi ka shkruar: “Sa i madh të jetë mëkati, aq i madh është edhe vendi pajtues”. Ky pajtim, jo vetëm që e largon zemërimin e Perëndisë, ai gjithashtu tregon edhe dashurinë e Tij të madhe (Gjoni 3:16; 1 Gjoni 3:16; 1 Gjoni 4:10).

Ajo që mësoi Pali

Mësimet e Palit ishin të bazuara fuqimisht në shlyerjen e fajit. Në shkrimet e tij, e shohim mëkatarin si të humbur plotësisht, të skllavëruar, të pashpresë dhe fajtor. Ai (mëkatarin) është shpirtërisht i vdekur dhe meriton ndëshkimin më të rëndë nga Perëndia. E megjithatë, Pali e paraqet Krishtin si Çlirimtarin, Justifikuesin, Shenjtëruesin dhe Shpëtimtarin tonë. Jezus Krishti erdhi për të anuluar fuqinë e mëkatis në jetën e atyre, që i besojnë Atij (shiko Romakëve 7 dhe 8). Kudo që të lexojmë në letrat e Palit, do të vërejmë se shlyerja e fajit dhe pasojat e saj janë paraqitur me qartësi nga vetë ai (Romakëve 3:25; 5:6, 9; 2 Korintasve 5:15, 19, 21; Hebrenjve 9:14, 26).

Përfundim

Mëkati, ashtu siç shihet edhe në të dyja Dhiatat, e ka larguar njeriun nga Perëndia dhe është e pamundur që njeriu ta gjejë vetë rrugën për t’u kthyer përsëri tek Zoti. Vdekja e Krishtit ishte e vetmja mënyrë, me anë të së cilës mëkatarin që pendohet, mund të gjejë falje para Zotit. Gjaku i Krishtit e anulon mallkimin, na pastron nga mëkati, na çliron nga faji dhe ndëshkimi, dhe na jep liri të përsosur për të patur miqësi me Perëndinë. Ajo që duhet të bëjmë ne është që ta pranojmë me besim veprën e Krishtit për ne. Perëndia nuk do që të mallkohet e të vdesë qoftë edhe një shpirt i vetëm: “Zoti nuk vonon plotësimin e premtimit të tij, siç disa besojnë që ai bën; por është i durueshëm ndaj nesh, sepse nuk do që ndokush të humbasë, por që të gjithë të vijnë në pendim” (2 Pjetrit 3:9).

Studimi 4

Perëndia e deshi aq botën

“Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin, që, kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme. Sepse Perëndia nuk e dërgoi Birin e vet në botë që ta dënojë botën, por që bota të shpëtohet prej tij”.
(Gjoni 3:16-17)

Parathënie

Pak besimtarë e marrin mundimin t’i studiojnë doktrinën e Fjalës së Perëndisë dhe për këtë arsye, ata nuk e kuptojnë pse duhej që të vdiste Zoti Jezus Krisht mbi kryq. Ne duhet ta kuptojmë dashurinë e Perëndisë, në mënyrë që t’i vlerësojmë shlyerjen e fajit dhe arsyet e ardhjes së Tij.

Perëndia është dashuri

Tek 1 Gjoni 4:8 dhe tek 1 Gjoni 4:16, apostulli Gjon deklaroi se “Perëndia është dashuri”. Kjo do të thotë se natyra (karakter) i Perëndisë është dashuri, se Ai është sakrifiku dhe e jep Vetën e Tij për botën, se Ai është mëshirëplotë dhe i dhembshur ndaj të gjithëve. Këtë fakt na e bën të qartë edhe Gjoni 3:16.

Sa herë që përmendet dashuria e Perëndisë në Bibël, do ta vërejmë se kjo dashuri ka të bëjë me Perëndinë, i cili i jep diçka njerëzimit. Vargjet e mëposhtme janë shembull i kësaj dashurie: 1 Gjoni 4:10, Romakëve 5:8 dhe Galatasve 2:20.

Drejtësia e Perëndisë

Dashuria në vetvete nuk mund ta çlirojë besimtarin nga hekurat e mëkatit apo nga ndëshkimi për mëkatin. Perëndia me të vërtetë e do të gjithë botën dhe “nuk do që ndokush të humbasë, por që të gjithë të vijnë në pendim” (2 Pjetrit 3:9). E megjithatë, duhet të plotësohen kërkesat e ligjit. Mëkatari nuk mund të ketë shoqëri me Perëndinë e shenjtë, edhe pse fakti qëndron se Perëndia e do atë. Por, po ta pranojë Perëndia mëkatarin vetëm në bazë të dashurisë së Tij, atëherë Perëndisë do t’i duhet të kompromentojë drejtësinë e Vet.

Mos ta harrojmë se i ofenduari në këtë mes është vetë Perëndia dhe ne duhet të pajtohemi me Të. Njeriu nuk është në gjendje t’i afrohet Perëndisë së gjallë, për shkak të mëkatit të tij. Atëherë vetë Perëndisë i duhej të gjente një rrugë për ta bërë të mundur pajtimin, por pa e prishur ligjin e Tij të drejtë. Duhej një ndërmjetës, jo i ardhur nga njerëzit apo nga engjëjt (Hebrenjve 1), por vetë Biri i vetëmlindur i Perëndisë (1 Timoteut 2:5). Jezusi i plotëson të gjitha kërkesat e Perëndisë. Ai pagoi çmimin, që nuk mund ta paguante askush (1 Timoteut 2:6; Romakëve 3:25-26). Prandaj shfajësimi (justifikimi) ynë është pjesë e dhuratës falas së dashurisë së përsosur të Perëndisë. Ky shfajësim iu jepet të gjithë njerëzve nëpërmjet shlyerjes së fajit.

Përfundim

Tek studiojmë shlyerjen e fajit, do të vëmë re edhe arsye të tjera të vdekjes sakrifiku së Zotit tonë Jezus Krisht. Në këtë studim, kemi parë se si Perëndia e deshi aq shumë botën, sa që dërgoi Birin e Tij të vetëmlindur, që të shlyente mëkatin tonë. Krishti është manifestimi i kësaj dashurie dhe plotësimi i të gjitha kërkesave të

drejta të ligjit. Shpëtimi nuk vjen nëpërmjet asnjë lloj rruge tjetër, përveçse nëpërmjet gjakut të Tij.

Studimi 5

Domosdoshmëria e vdekjes së Krishtit

“Atëherë ai u tha atyre: “O budallenj dhe zemërngathët për të besuar gjithçka që kanë thënë profetët! Por a nuk duhej që Krishti të vuajë gjëra të tilla që të hyjë kështu në lavdinë e tij?”.
(Luka 24:25-26)

Parathënie

Po të kishte një mënyrë tjetër për të shpëtuar mëkatarët, atëherë Perëndia do ta kishte zgjedhur atë rrugë. Por jo, në planin hyjnor nuk kishte asnjë mënyrë tjetër për ta shlyer fajin. Derdhja e gjakut të Zotit Jezus Krisht ishte e vetmja zgjidhje për problemin e mëkatit. Krishti duhej të vdiste në vend të mëkatarit dhe të mbartte mbi supet e Tij mëkatin e botës dhe zemërimin e Perëndisë.

Perëndia nuk e kishte për detyrë të na shpëtonte

Perëndia nuk e kishte për detyrë ta shpëtonte njeriun, thjesht sepse ai ishte i zhytur e i humbur në mëkat. Perëndia nuk e kishte për detyrë ta dërgonte Birin e Tij të vetëmlindurin, që të paguante për shlyerjen e mëkatit (Gjoni 3:16). Kur mëkatuan ëngjëjt, Perëndia i ndëshkoi ata me burgim, në pritje të gjyqit final (2 Pjetrit 2:4). Ai do të kishte vepruar me drejtësi të përsosur dhe absolute, edhe po qe se do të na kishte braktisur plotësisht.

Mëshira e Perëndisë

Mëshira shpërthen, atëherë kur drejtësia hyjnore takohet ballë për ballë me dashurinë. Nga njëra anë, drejtësia kërkon që mëkatarin ta paguajë plotësisht çmimin për mëkatin, edhe pse një gjë e tillë është e pamundur. Nga ana tjetër, mëshira hap rrugën për ta çliruar mëkatarin nga borxhi. Ky çlirim dhe kjo mëshirë manifestohet tek Krishti. Tek lutej për ato që do të ndodhnin ditën e nesërme, Jezusi i tha të Atit: “Ati im, në qoftë se është e mundur, largoje prej meje këtë kupë; megjithatë, jo si dua unë, por si do ti” (Mateu 26:39). Në këtë tekst shohim dy të vërteta të rëndësishme. Së pari, nuk kishte asnjë lloj mënyre tjetër që të mund ta shlyente mëkatin e njeriut dhe së dyti, ishte vullneti i Perëndisë që Biri i Tij ta paguante çmimin për mëkatin, si Qengji i Perëndisë. Vdekja e Tij mbi kryqin e Kalvarit ishte i vetmi mjet i mundur për shpëtimin tonë (Veprat e Apostujve 4:12).

Në tekstin në hyrje të këtij studimi, duket qartë se vdekja e Krishtit në kryq ishte absolutisht e domosdoshme, në mënyrë që të shpëtohej njeriu. Ai e vërtetoi këtë nëpërmjet shumë vargjeve biblike (Luka 24:27).

Një si ne

Fuqia shfajësuese e gjakut të Jezus Krishtit ishte mënyra që zgjodhi Perëndia si për të ruajtur drejtësinë e Tij, ashtu edhe për të shpëtuar mëkatarin. Ky çlirim nuk vjen nëpërmjet veprave të mira, por përmes besimit (Romakëve 3:26-28; Efesianëve 2:8-9).

Vetëm Krishti mund ta realizonte këtë akt mëshire. Është e pamundur për njeriun, që ai ta shlyejë vetë mëkatin e tij. Nuk mjaftojnë as sakrifikimet e kafshëve. Edhe pse kafshët nuk e dinë se ç’është mëkati, prapësepse ato nuk e kuptojnë arsyen pse duhet të vuajnë ato në vend të mëkatarit. Hebrejve 10:4 thotë: “Sepse është e

pamundur që gjaku i demave dhe i cjepve të heqë mëkatet”. Duhej një sakrificë më e mirë, një sakrificë, që të mund ta përmbushte këtë domosdoshmëri të njeriut. Zoti Jezus u bë si ne, në mënyrë që Ai të zinte vendin tonë në kryq... “Prandaj ai duhej t’u ngjante në çdo gjë vëllezërve, që të mund të ishte i mëshirshëm e kryepriest besnik në ato që i përkasin Perëndisë, për për t’u bërë pajtim për mëkatet e popullit, sepse, duke qenë se ai vetë hoqi kur u tundua, mund t’u vijë në ndihmë atyre që tundohen” (Hebrenjve 2:17-18).

Përfundim

Shkurtimisht, nuk egziston asnjë lloj mënyre tjetër shpëtimi, veçse nëpërmjet gjakut të Zotit Jezus Krisht. Ata që kërkojnë një rrugë tjetër, ose që u prezantojnë mëkatarëve një mënyrë tjetër, e çnderojnë Zotin, i cili pagoi çmimin më të lartë për të na çliruar nga mëkati. Nuk ka asnjë lloj rruge tjetër. Jezusi tha: “Unë jam udha, e vërteta dhe jeta; askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje” (Gjoni 14:6).

Studimi 6

Bindja e Krishtit

“Në fakt, ashtu si nga mosbindja e një njeriu të vetëm të shumtët u bënë mëkatarë, ashtu edhe nga bindja e një të vetmi të shumtët do të bëhen të drejtë.”

(Romakëve 5:19)

Parathënie

Zoti Jezus Krisht duhej t'i përmbushte të gjitha kërkesat e ligjit, duke iu bindur vullnetit të Perëndisë në mënyrë të përsosur. Qoftë edhe një mosbindje, sadopak e vogël dhe e parëndësishme, do ta kishte skualifikuar Atë nga të qëniti Mesi. Duhet ta kuptojmë se puna që kreu Krishti ishte, së pari, ndaj Perëndisë, pastaj së dyti, pasojat e kësaj pune janë të vlefshme për mëkatarin. Ne, me të drejtë, e theksojmë sakrificën e Tij të përsosur mbi kryq dhe fuqinë e saj për shlyerjen e fajit. Por, po nuk e kuptuam gjithashtu edhe vlerën e bindjes së përsosur të Krishtit, atëherë nuk do të kemi një njohuri të plotë për planin hyjnor.

Falja

Po sikur, mëkatarin vetëm të ishte falur, por të mos ishte pastruar nëpërmjet sakrificës së Krishtit për shlyerjen e fajit? A do të gjente ai shpëtim? Pa derdhjen e gjakut të Krishtit, mëkatarin do ishte prapëseprapë i humbur... “Pa derdhur gjak nuk ka ndjesë” (Hebrenjve 9:22). Çdo njeriu që lind në këtë botë, i jepet mundësia të zgjedhë mes dy gjërave: ose të ecë në rrugën e Perëndisë, ose të ecë në rrugën e vet (në fakt, në rrugën e djallit). Nga ana shpirtërore dhe morale, Adami dhe Eva ishin të përsosur në Kopshtin e Edenit, por, kur atyre iu dha mundësia të zgjidhnin, kë rrugë morën, atë të bindjes apo të mosbindjes? (Zanafilla 3). Madje edhe vetë besnikëria duhet vënë në provë, ose përndryshe nuk ka miqësi me Perëndinë pa kaluar këtë sprovë. Perëndia e fali çiftin e parë, por ajo miqësi e veçantë mes tyre dhe Perëndisë s'egzistonte më (Zanafilla 3:8, 22). Vetëm falja nuk mjafton.

Drejtësia

Ajo që mungonte, pasi Adami dhe Eva u dëbuan nga Kopshti i Edenit, ishte drejtësia. Ata u falën, kur Perëndia therri kafshët, për t'u siguruar atyre një mbulesë me lëkurë të kafshëve (Zanafilla 3:21). Por, në sytë e Perëndisë, ata s'ishin më të drejtë. Kjo drejtësi mund të merrej vetëm atëherë kur njeriu të pajtohej me Perëndinë. Kjo drejtësi u fitua për ne, me anë të bindjes së përsosur të Krishtit gjatë jetës së Tij në tokë. Ashtu siç u desh vetëm një njeri, që të sillte mëkatin në botë, po ashtu u desh vetëm një njeri, që t'i bindej Perëndisë në mënyrë të përsosur dhe të sillte drejtësinë (Romakëve 5:19). Drejtësia njerëzore nuk mund të barazohet dot kurrë me standartet e larta të Perëndisë (Filipianëve 3:9). Moraliteti, që shpesh konsiderohet gabimisht si drejtësi, nuk mund të vihet në të njëjtën shkallë me Zotin, sepse mëkati është një problem sa shpirtëror, aq edhe moral. Moraliteti (d.m.th. të qëniti i drejtë dhe i ndershëm) nuk e zgjidh problemin e natyrës mëkatarë të njeriut. Prandaj, mëkatarin ka nevojë për Krishtin, sepse vetëm Ai ka fuqi të çlirojë me të vërtetë.

Bindja

Zoti Jezus Krisht iu bind Perëndisë dhe ligjit, madje edhe deri në detajin më të vogël. Disa thonë se vdekja e Tij do të ishte e mjaftueshme për të na sjellë shpëtimin, por ky

argumentim e neglizhon vlerën e jetës së Tij. A do të shpëtoheshim ne, po qe se mbreti Herod do ta kishte vrrarë Jezusin foshnjë pas lindjes? S'ka dyshim, pra, që bindja e Krishtit deri në vdekjen e Tij sakrifikuese ishte më se e rëndësishme. E shohim këtë vlerë sadopak, kur Ai u pagëzua, në mënyrë që të përmbushej “çdo drejtësi” (Mateu 3:15).

Krishti jetoi një jetë të përsosur nga ana shpirtërore dhe morale, për hatrin tonë. Sakrifika e Tij u bë e përsosur përmes jetës së Tij plot bindje. A i duhej Atij që të pajtohej me Perëndinë për veten e Tij apo për hatrin tonë, d.m.th. në vendin tonë? Jezusi e përmbushi ligjin në mënyrë të përsosur, si përfaqësuesi ynë. Pa këtë fakt, sakrifika e Tij nuk do ta kishte shlyer fajin për mëkatin tonë. Mund të duket e çuditshme, por nëse duhej që vetëm gjaku i Tij të përmbushte ligjin, atëherë Jezusi mund të kishte vdekur kur ishte foshnjë, ose kur Izraelitët donin ta hidhnin poshtë nga maja e malit (Mateu 2:13; Luka 4:29). Krishti është Shpëtimtari i përsosur dhe pa mëkat, i cili jetoi një jetë të përsosur dhe pa mëkat, në mënyrë që të ishte shlyerja e përsosur e fajit tonë.

Përfundim

A mund të jemi ndonjëherë aq të mirë, saqë ta meritojmë miratimin e Perëndisë? A ka jetuar ndonjëherë ndonjë njeri një jetë të përsosur, të bindshme dhe pa mëkat ndaj Perëndisë? Shumica e njerëzve mendojnë se drejtësia e tyre i bën përshtypje Perëndisë dhe, kështu, kujtojnë se ata e meritojnë jetën e përjetshme. Por, kush mund të thotë se asnjëherë s'ka mëkatuar me fjalë, me vepra apo me mendje? Të gjithë janë mëkatarë dhe meritojnë vetëm ndëshkim (Romakëve 3:23; 5:12). Është gjë më e mençur t'i besosh Atij, që jetoi një jetë të përsosur bindjeje dhe shenjtërimi. Njerëzit fetarë kërkojnë të marrin 'meritat' e të ashtu-quajturve 'shenjtoreve', por ata gjithmonë e hedhin poshtë dhuratën e çmuar të jetës së përsosur të Krishtit dhe të vdekjes sakrifikuese të Tij. E ardhmja e mëkatarit në përjetësi varet nga jeta që zgjedh ai.

Studimi 7

Vuajtja e Krishtit (pjesa 1)

Dhimbja fizike dhe vdekja e Tij

“Atëherë ai u tha atyre: “Shpirti im është thellësisht i trishtuar, deri në vdekje”.
(Mateu 26:38)

Parathënie

Jeta e Zotit Jezus Krisht në tokë ishte si përgatitje për vdekjen sakrifikuese të Tij mbi kryq. Agonia e Tij në Kopshtin e Gethsamenisë na tregon sadopak për trishtimin dhe vuajtjen që duroi Ai në vend të mëkatarëve. Dhimbja që provoi Krishti, mund të ndahet në katër aspekte. Këto do t'i studiojmë në dy pjesë.

Kryqëzimi

Shpesh supozohet nga besimtarët (pa qëllim të keq) se vuajtja fizike e Jezusit ishte më e rëndë sesa vuajtjet që kanë provuar njerëzit e tjerë në historinë e botës. Por faktet historike na tregojnë të kundërtën. Ka vdekje më të tmerrshme dhe që shkaktojnë më shumë dhimbje sesa kryqëzimi. Duhet të vëmë re se ushtarët iu a thyen kërcinjtë dy burrave të tjerë, që u kryqëzuan me Krishtin (Gjoni 19:32). Bibla nuk na thotë kurrë se Zoti vuajti më shumë sesa ndonjë njeri tjetër, por me këtë nuk duhet të kuptojmë se vuajtjet e kryqëzimit të Tij nuk ishin të tmerrshme. Kurrë nuk kemi për ta kuptuar plotësisht se çfarë provoi Krishti, nëse nuk arrijmë ta kuptojmë se si vuan trupi i njeriut kur kryqëzohet.

Përveç dhimbjes së shkaktuar nga gozhdët, kryqëzimi shkaktonte vdekje të ngadalshme nëpërmjet marrjes së frymës. Krahët e shtrirë (të kryqëzuar) e tërhiqnin njeriun lart, duke bërë që ai të merrte frymë me vështirësi. Një lëvizje sado e vogël për të çliruar dhimbjen, shkaktonte vetëm dhimbje më të madhe. E meqënëse Krishtin e kishin rrahur me kamzhik, sa herë që Ai lëvizte, plagët hapeshin më shumë, tek takonin drurin e ashpër të kryqit.

Seneka, një filozof romak (lindur në vitin 3 para Krishtit dhe vdiq në vitin 65 pas Krishtit) e ka përshkruar kryqëzimin si “një agoni e tejzgjatur” (Letra 101, Kapitulli 14). Kriminelët i linin të varur në kryq për ditë me rradhë, dhe pamja e tyre mbi kryq bëhej e pamundur për t'u shikuar qoftë edhe nga kalimtarët më zemërgurtë. Atëherë ushtarët ua thyenin kërcinjtë të kryqëzuarve, në mënyrë që të mos e mbanin më peshën e trupit, duke shkaktuar kështu që cipa e zemrës (ose perikardi) të mbushej me ujë, dhe vdekja të ishte e menjëhershme.

Vdekja fizike e Jezusit

Krishti vdiq për mëkatet tona (1 Korintasve 15:3), por Ati nuk e lejoi Birin e Tij të provonte dhimbje dhe vuajtje të panevojshme. Vuajtja e Tij i plotësoi pikë për pikë kërkesat e Ligjit. Kjo do të thotë se zemërimi i drejtë i Perëndisë u shua plotësisht; asgjë tjetër nuk mund të realizonte më shumë sesa kaq. Kur Jezusi tha: “U krye!” (Gjoni 19:30), atëherë Ai nuk kishte ç' të bënte apo ç' të vuante më shumë për të shpëtuar mëkatarët.

Sakrifika e jetës së Tij të shenjtë ishte pagesa më e përsosur për të gjithë.

Zoti kishte kohë që kishte vdekur, kur romakët erdhën për t'i thyer kërcinjtë, në mënyrë që t'i kënaqnin Hebrenjtë (Gjoni 19:31-33). Kështu u përmbush profecia e

vjetër që thoshte se asnjë prej kockave të Mesisë nuk do të copëtohej (Psalmi 34:20). Si rezultat, kjo tregoi gjithashtu se Ai ishte Qengji i përsosur i Perëndisë (Eksodi 12:46; Numrave 9:12; Gjoni 19:32; 1 Korintasve 5:7).

Ushtari romak ia tejshtoi brinjën Krishtit me heshtë, për t'u bindur se Ai kishte vdekur me të vërtetë. Ai tejshtoi kështu edhe cipën e zemrës (ose perikardin) e Tij, dhe si pasojë, nga kjo plagë u derdh gjak dhe ujë, që tregoi se Ai kishte vdekur (Gjoni 19:34). Është interesante të vërejmë se si Zakaria 12:10, ashtu edhe Psalmi 22:16, përdorin fjalën “shpuar” ose “therur”. Tek Zakaria 12:10, kjo fjalë do të thotë “Të tejshtosh me heshtë apo me shpatë”, kurse Psalmi 22:16 do të thotë “të gozhdosh”. Për këtë arsye, Thomai do t'i jetë përjetë mirënjohës Zotit për veprimin që kreu ushtari (Gjoni 20:27-29).

Në asnjë vend të Biblës nuk thuhet se Jezusi vdiq shpirtërisht.

Përfundim

Bibla nuk na i paraqet të gjitha detajet e llahtarshme të vdekjes së Zotit në kryq për një arsye: Perëndia do që ne ta përqëndrojmë vëmendjen tek ajo se përse vdiq Krishti dhe jo tek mënyra se si vdiq Ai. Ata që e keqkuptojnë kuptimin e vërtetë të kryqit, i thurin lavde agonisë së trupit dhe nuk dinë asgjë mbi rëndësinë e vdekjes së Krishtit. Mënyra e vdekjes së Tij i përmbushi profecitë, por arsyeja pse Ai u bë sakrificim për mëkatet tona është ajo që i sjell shpëtimin shpirtërisht tanë. Pa vdekjen e Tij fizike, vuajtjet e Zotit nuk do ta shlyenin kurrë mëkatet tonë. Shlyerja e fajit (e mëkatit) qëndron tek gjaku i Tij (1 Gjoni 2:2; Romakëve 3:25).

Studimi 8

Vuajtja e Krishtit (pjesa 2)

Mbartësi i mëkatit

“Sepse ai bëri të jetë mëkat për ne ai që nuk njihte mëkat, që ne të bëhemi drejtësia e Perëndisë në të.”
(2 Korintasve 5:21)

Parathënie

Dhimbja fizike që duroi Krishti, është vështirë për t'u imagjinuar. Filmat e ndryshëm, si p.sh. ‘Pasioni i Krishtit’, e përqëndrojnë vëmendjen e tyre gabimisht tek kjo pjesë e jetës së Tij, dhe për këtë arsye, ata nuk e paraqesin drejt qëllimin pse Krishti erdhi në botë. Por ky problem zmadhohet edhe më shumë për faktin se ka shumë pak njerëz, madje edhe nga ata brenda kishës, që nuk e kuptojnë dhimbjen psikologjike që provoi Zoti, kur mbarti mbi supet e Tij mëkatit dhe fajin tonë. Po të përqëndrohemi vetëm tek një aspekt i vuajtjes së Zotit, (d.m.th. tek aspekti fizik), atëherë nuk do ta kuptojmë siç duhet sakrificën e Tij.

Përsosshmërisht i shenjtë

Si besimtarë, ne ndiejmë turp dhe keqardhje, kur nuk i bindemi Zotit. E kuptojmë se mëkati ynë ka shkaktuar një ndarje të shoqërisë sonë me Perëndinë (Isaia 59:2). Si pasojë, kjo na bën të ndihemi fajtorë dhe të ndëshkuar. Sa më shumë që të dëshirojmë të jetojmë një jetë të shenjtëruar, aq më i madh do të jetë shqetësimi që ndiejmë kur mëkatojmë kundër Perëndisë.

Si do të ishte ndjerë Jezusi, pra, kur mori mbi Vete “mëkatit e botës” (Gjoni 1:29)? Ai ishte absolutisht i shenjtë në çdo drejtim. Ngaqë ishte Perëndi, Ai do ta kishte urryer tmerrësisht mëkatit. Ai ishte i shenjtë, ndaj mëkati ishte diçka e panjohur për Të (1 Pjetrit 2:24; 2 Korintasve 5:21; Hebrejve 7:26). E megjithatë, për shkak se Ai e deshë Atin Perëndi dhe mëkatarët, Ai vullnetarisht mbarti mbi supet tërë peshën e mëkatit tonë. Është e pamundur në këtë botë që ne ta kuptojmë plotësisht dhimbjen e brendshme që ndjeu Jezusi, kur Ai u bë mbartësi i mëkatit.

U bë të jetë mëkat

Të gjithë i dinë fjalët e mrekullueshme të regjistruara tek Isaia 53:6, 12, që thonë: “Zoti bëri që të bjerë mbi të paudhësia e ne të gjithëve... ai ka mbajtur mëkatit e shumë vetave”. Gjon Pagëzori, pa dyshim, iu referua Isaias 53, kur deklaroi se Jezusi ishte “Qengji i Perëndisë, që heq mëkatit e botës” (Gjoni 1:29). Apostulli Pal gjithashtu na mëson se Jezusi u bë “të jetë mëkat për ne” (2 Korintasve 5:21). Ky portretizim i Mesisë si mbartësi i mëkatit, do të zgjasë në përjetësi (Zbulesa 5:12).

U bë mallkim për ne

Tek Galatasve 3:13, Pali përdor një shprehje shumë të fuqishme, kur thotë se Krishti “u bë mallkim për ne”. Ai i referohet Ligjit të Përtërirë 21:22-23, ku bëhet fjalë për kriminelin që “ka kryer një krim që meriton vdekjen” dhe egzekutimi i tij (varja në pemë) vërtetonte se ai ishte “i mallkuar nga Perëndia”. Nuk është çudi, pra, që Isaia e përshkruan Krishtin si “të rrahur nga Perëndia”, kur “Zoti bëri që të bjerë mbi të

paudhësia e ne të gjithëve” (Isaia 53:5, 6). Biri i shenjtë dhe i vetëmlindur i Perëndisë mbarti mallkimin mbi Vete!

Ai mori fajin tonë

Faji ynë iu ngarkua Krishtit në të njëjtën mënyrë ashtu siç mëkati i Adamit na u ngarkua neve. Ati Perëndi e konsideroi Jezusin fajtor, ngaqë Ai, si mbartës i mëkatit, mori mbi Vete çdo aspekt të mëkatit të njeriut. Kjo nuk do të thotë se natyra e Jezusit u bë mëkatore, por se faji ynë iu transferua Atij në mënyrë vullnetare. Kështu Ai u bë i vetmi person, i denjë për ta pranuar tërë forcën e zemërimit të Perëndisë (Romakëve 8:1).

Përfundim

Shpëtimtari ynë e plotësoi çdo kërkesë të ligjit, duke kënaqur kështu drejtësinë e Perëndisë. Çmimi për shlyerjen e fajit tonë nuk mund të paguhet nëpërmjet veprave të mira, apo veprimeve fetare, apo ndershmërisë së njeriut. Perëndia pret që ne thjesht t'i besojmë Atij që pagoi çmimin, që u bë zëvendësi ynë dhe që bëri të mundur që ne të hyjmë “në shenjtore”, në vendin e shenjtë (Hebrenjve 10:14-20).

Studimi 9

Vuajtja e Krishtit (pjesa 3)

I braktisur nga të gjithë

“Rreth orës nëntë, Jezusi briti me zë të lartë duke thënë: “Eli, Eli, lama sabaktani?”.
Domethënë: “Perëndia im, Perëndia im, përse më ke braktisur?”
(Mateu 27:46)

Parathënie

Në studimin tonë duhet të përfshijmë edhe faktin se Zoti Jezus Krisht vuajti për mëkatet tona vetëm për vetëm. Katolicizmi nuk kënaqet vetëm duke e dëmtuar sakrificën e Krishtit nëpërmjet doktrinës së tyre të transsubstancës (d.m.th. gjatë meshës, buka bëhet trupi i Jezusit, kurse vera bëhet gjaku i Tij), por e vendos gjithashtu Marien pranë Jezusit (në skenën e kryqit), në mënyrë që hidhërimi i saj të bëhet hir për mëkatarin. Vërtet që Maria dhe ca nga dishepujt e Jezusit qëndruan tek këmbët e kryqit, ca të tjerë pak më larg, por Ai ishte i braktisur plotësisht nga të gjithë.

I braktisur nga dishepujt e Tij

Jezusi e mori Pjetrin, Jakobin dhe Gjonin me vete tek Kopshti i Gjetsemanisë për t'u lutur. Ishte nata para se Ai të kryqëzohej dhe shpirti i Tij ishte plot me agoni dhe hidhërim të thellë, ndërkohë që Ai po përgatitej për këtë sakrificë (Marku 14:34). Jo vetëm që të tre dishepujt nuk mund të rrinin zgjuar, qoftë edhe për një orë të vetme, por e lanë dhe ikën menjëherë sapo panë ushtarët, që erdhën për të arrestuar Jezusin (Mateu 26:56). Në ato momente, hidhërimi i Jezusit do të ishte shtuar edhe më shumë, kur e ndjeu se e kishin braktisur plotësisht.

Ç'mund të bënte më shumë Zoti, që ta fitonte besnikërinë dhe besimin e tyre? Ai ishte miku dhe Shpëtimtari i tyre (Gjoni 15:15) dhe i donte ata me gjithë shpirt (Gjoni 13:1). Ai i kishte zgjedhur ata për ta ndjekur Atë, edhe pse e dinte se ç' do të bënin (Mateu 26:31; Zakaria 13:7). Ata të gjithë e braktisën Jezusin, atëherë kur Ai kishte më shumë nevojë për ta (Isaia 53:3).

I braktisur nga Ati i Tij

Ati, Biri dhe Shpirti i Shenjtë kishin qenë të bashkuar me njëri-tjetrin që prej fillimit të kohës. Por tani po ndodhte ngjarja më e keqe në historinë e botës. Në momentet para vdekjes së Tij, Jezusi ndjeu atë që ndjejnë të gjithë mëkatarët që nuk janë të shpëtuar, kur Perëndia e fsheh fytyrën e Tij prej tyre dhe ata janë të dënuar me ndëshkim të përjetshëm. Bibla na mëson se mëkati na ndan nga Perëndia (Isaia 59:2; 64:7).

Tërë pesha e mëkatit të njeriut ra mbi Jezusin, kur Ai ishte mbi kryq (Isaia 53:6); Ai që nuk njihnte mëkat, u bë të jetë mëkat për ne (2 Korintasve 5:21). Ai e ndjeu se ishte i braktisur plotësisht, prandaj edhe thirri: “Perëndia im, përse më ke braktisur?” (Mateu 27:46). Ajo lidhje e gëzueshme dhe e përjetshme mes Tij dhe Atit ishte prishur. Ne ndoshta kurrë nuk do të arrijmë ta kuptojmë se sa shumë pagoi Jezusi për ne, por gjithmonë do ta pranojmë se ishim ne ata që e shkaktuan këtë dhimbje, nëpërmjet mëkatit tonë.

Apostulli Pal na mëson se Perëndia donte që të ndodhte kështu, në mënyrë që Ai të

mund t'i ofronte njeriut një rrugë për t'u kthyer prapë tek miqësia me Të (Kolosianëve 1:19-22), si edhe në mënyrë që të përmbushej profecia tek Isaia 53:10.

Përfundim

Megjithëse Krishti është Perëndia Bir, Ai vuajti vdekjen dhe braktisjen për hatrin tonë. E bëri këtë vetëm për një arsye, arsyen e dashurisë: dashuri për Atin e Tij (Hebrenjve 5:8-9), dhe dashuri për ne (Zbulesa 1:5; 1 Gjonit 4:19; Efesianëve 5:2). Ka pasur raste kur ndoshta të tjerët na kanë braktisur, por kur i kthejmë sytë pas, e kuptojmë se deri diku mund ta kemi pasur ne fajin, dhe duhej të kishim vepruar ndryshe. Nuk kishte asnjë arsye të drejtë pse Jezusi duhej të ndjente një braktisje të tillë; Ai gjithashtu s'kishte si të vepronte ndryshe për ta mënjanuar ndëshkimin, s'ishte faji i Tij. Vdekja e Tij mbi kryqin e Kalvarit ishte e vetmja mënyrë, me anë të së cilës njeriu mund të pajtohej me Perëndinë. Jezusi e përjetoi gjithë këtë vuajtje në vend të mëkatarit të penduar me të vërtetë. Ai u bë zëvendësi ynë dhe ishte sakrifica e përsosur për shlyerjen e mëkatit tonë.

Studimi 10

Shpengimi nëpërmjet Gjakut

“Sepse jeta e mishit është në gjak. Prandaj ju kam urdhëruar ta vini mbi altar për të bërë shlyerjen për jetën tuaj, sepse është gjaku që bën shlyerjen e fajit për jetën. Prandaj u kam thënë bijve të Izraelit: asnjëri prej jush nuk ka për të ngrënë gjak; as i huaji që banon midis jush nuk ka për të ngrënë gjak”. Dhe në qoftë se ndonjë prej bijve të Izraelit ose të të huajve që banojnë midis jush zë në gjah një kafshë ose një zog që mund të hahet, do të derdhë gjakun e tij dhe do ta mbulojë me dhe; sepse është jeta e çdo mishi; gjaku i tij mban jetën e tij. Prandaj u kam thënë bijve të Izraelit: "Nuk do të hani gjakun e asnjë mishi, sepse jeta e çdo mishi është gjaku i tij; kushdo që do ta hajë do të shfaroset".”
(Levitiku 17:11-14)

Parathënie

Apostulli Pal e thotë qartë se shpengimi i besimtarit është blerë dhe paguar përmes vdekjes sakrifikuere të Zotit tonë Jezus Krisht (1 Pjetrit 1:18-19). Në këtë studim do të shqyrtojmë më thellë arsyen pse mëkatari nuk mund të shpëtohet nëpërmjet asnjë lloj mënyre tjetër.

Fuqia e gjakut, që kryen punë të mrekullueshme

Gjaku është jeta e trupit, prandaj është e pamundur të egzistojmë pa të. Dhiata e Vjetër i vë rëndësi të madhe gjakut, madje edhe gjakut të kafshëve (Levitiku 17:11-14; 4:3, 14, 27). Oferta që i solli Abeli Perëndisë u pranua prej Tij, por sakrifica pa gjakderdhje e Kainit u refuzua (Zanafilla 4:1-6). Kjo histori vërteton, krahas shumë gjërave të tjera, se njeriu nuk mund t'i sjellë shpëtim vetvetes nëpërmjet bimëve, apo arit, argjendit, apo ndonjë lloj mjeti tjetër. Fuqia shpëtuese gjendet tek gjaku. Qengji i Dhiatës së Vjetër duhej të blihej me para, për të treguar se shlyerja e gjakut nuk ishte falas, por kushtonte shtrenjtë. Nga ana tjetër, Qengji i Dhiatës së Re është i paçmuar (asnjë njeri nuk mund ta paguajë çmimin e lartë të këtij Qengji, d.m.th. asnjë njeri nuk mund ta blejë Jezusin).

Disa përkthime moderne të Biblës i hedhin poshtë fjalët e vargut tek Veprat e Apostujve 20:28, që thotë: “...kishën e Perëndisë, të cilën ai e ka fituar me gjakun e Tij”. Këto përkthime thonë: “...me gjakun e të Vetit”. Ky varg i referohet gjakut të Krishtit, por pa ta ndryshojmë tekstin, atëherë e kemi hedhur poshtë fuqinë hyjnore të gjakut. Shprehja “me gjakun e Tij” tregon se Triniteti (Ati-Biri-Shpirti i Shenjtë) e kishin planifikuar me kohë këtë lloj mënyre të shlyrjes së fajit.

Mëkati gjithmonë barazohet me vdekjen, por gjaku i Krishtit është jeta (Romakëve 6:23; 3:23). Meqënëse mëkatari nuk mund ta shlyente dot vetë mëkatin e vet, atëherë u desh dikush tjetër që ta bënte këtë gjë për mëkatarin, d.m.th. të vdiste në vendin e tij. Ishte mëkati ynë ai që shkaktoi vdekjen e Krishtit, por vdekja e Tij nuk do të ishte e mjaftueshme nëse nuk solli si rezultat jetën e përjetshme (Hebrenjve 2:9). Fuqia e gjakut të Jezusit vihet re tek mëkatari, që merr jetën e përjetshme nëpërmjet besimit në emrin e Tij.

Prova e fuqisë së gjakut

Dhiata e Re na zbulon me saktësi se çfarë ka arritur të bëjë gjaku i Shpëtimtarit për mëkatarin. Çdo besimtar duhet të dëshmojë për këtë fuqi në jetën e tij. Më poshtë do t'i hedhim një sy tre aspekteve të faktit se çfarë ka bërë gjaku për ne.

1. Vdekja e ka humbur gjëmbin (1 Korintasve 15:55-56). Varri nuk mund ta mbante Jezusin brenda (Hebrenjve 13:20). Vërtet gjaku i Tij ishte i çmuar, por, po të mos ishte ringjallur Ai prej së vdekurish, askush nuk do ta kishte marrë jetën e përjetshme (1 Korintasve 15:14). Kur mëkati u mund mbi Kryqin e Kalvarit, atëherë vdekjes iu desh që ta lëshonte Krishtin. Ai “shijoi vdekjen” për ne, prandaj tani mëkatari i penduar mund ta shijojë shpëtimin (Romakëve 6:6-13; Galatasve 2:20; Kolosianëve 2:12-13, 3:1).
2. Parajsa - shtëpia e përjetshme (Gjoni 14:2-3). Para se Jezus Krishti të vdiste në kryq, parajsa ishte e mbyllur për të gjithë. Hyrja e Tij në parajsë përmes gjakut të Tij i hapi portat, në mënyrë që të gjithë ata që besojnë, të mund të hyjnë brenda (Hebrenjve 9:12).
3. Jetë të ndryshuara (të transformuara), 1 Pjetrit 1:18-19): Besimtarët janë të shpenguar (të çliruar) prej mëkatit, djallit dhe vdekjes së përjetshme. Vetëm ata që kanë ardhur tek Perëndia nëpërmjet fuqisë së gjakut të Krishtit, transformohen dhe bëhen të zgjedhurit e Perëndisë (1 Pjetrit 1:2). Prova e një transformimi të tillë vihet re tek një jetë e shenjtëruar (në shenjtërim).

Përfundim

Nuk mund ta kënaqim Perëndinë, po qe se nuk vijmë tek Ai nëpërmjet rrugës së drejtë, vetëm nëpërmjet besimit (Hebrenjve 11:6). Besimi është i rëndësishëm, nëse duam që fuqia e gjakut të jetë e dukshme në jetën tonë. Pavarësisht se çfarë thonë Calvinistët, askush nuk është i shpëtuar në mënyrë automatike, sepse të besuarit është një veprim i vullnetshëm, që kryhet nga ata që e pranojnë se gjaku është e vetmja mënyrë shpëtimi. Vetëm ata që kanë besim tek sakrifica e Krishtit, mund të thonë se janë të shpëtuar. Po qe se zgjedhja automatike do të ishte e vërtetë, (d.m.th. mendimi se Zoti zgjedh se kush do të shkojë në parajsë apo në ferr), atëherë nuk do të ishte nevoja që të vdiste Krishti.

Andre Murraj ka shkruar se gjaku i Jezusit “vepron akoma me një fuqi jete të pashterrur, në shpirtin e dorëzuar para Tij”. Nuk ka fuqi më të madhe në qiell apo në tokë, sesa fuqia e gjakut të Krishtit, që shpengon, shlyen mëkatin dhe transformon jetën.

Studimi 11

Shenjtërimi nëpërmjet Shlyerjes së Fajit

“Sepse, me një ofertë të vetme, ai i bëri të përsosur për gjithnjë ata që shenjtërohen”
(Hebrenjve 10:14)

Parathënie

Gjaku i Zotit Jezus Krisht jo vetëm që na pajton me Perëndinë, por na jep gjithashtu fuqinë për të jetuar jetë të shenjta dhe të perëndishme. Ata që i kanë mëkatet e tyre të lara me gjakun e Krishtit, duhet të jetojnë jetë të shenjtëruara.

A e turpërojmë ne Zotin?

“Sepse ai që shenjtëron dhe ata që shenjtërohen janë të gjithë prej një; prandaj as nuk turpërohet t’i quajë vëllezër” (Hebrenjve 2:11). Ky tekst na tregon se ata që janë të shpenguar përmes gjakut të Krishtit, janë vëllezër (të të njëjtit gjak) me Krishtin. Kjo do të thotë se ata duhet të shfaqin çdo ditë natyrën (karakterin) e Tij. Zoti nuk turpërohet prej atyre që me të vërtetë janë larë me gjakun shenjtëruar dhe faj-shlyes të Krishtit. Por, ah, sa herë e bëjmë Atë me turp nëpërmjet veprimeve që kryejmë dhe fjalëve që themi! Ne e turpërojmë Perëndinë atëherë kur nuk jetojmë sipas Fjalës së Tij (Marku 8:38; Romakëve 1:16), kur vazhdojmë të jetojmë në mëkat (Romakëve 6:21-23; Filipianëve 1:20-22), si edhe kur nuk qëndrojmë në Të (1 Gjonit 2:28-29; Hebrenjve 10:29).

Gjaku i Tij na ka përsosur

“Ai i bëri të përsosur për gjithnjë ata që shenjtërohen” (Hebrenjve 10:14). Disa komentatorë (të Biblës) e ndryshojnë këtë varg, duke e vendosur foljen në kohën e ardhshme, me qëllim që ta mënjanojnë mëkatet e dukshëm në jetët e tyre. Barnes, p.sh. në librin e tij, ‘Shënime mbi Dhiatën e Re’ shkruan kështu: “Për t’u bërë të përsosur në një periudhë kohe në të ardhmen”. Është e qartë se vargu Hebrenjve 10:14 është në kohën e shkuar, ngaqë “oferta e vetme” u ofrua mbi kryqin e Kalvarit. Tek Hebrenjve 10:10 Pali thotë: “Prej këtij vullneti, ne jemi shenjtëruar me anë të kushtimit të trupit të Jezu Krishtit, që u bë një herë për të gjithë”. Po ta vëmë këtë aspekt të punës faj-shlyese dhe shenjtëruese të Krishtit në kohën e ardhshme, atëherë do t’i bëjmë dëm efikasitetit (vlefshmërisë) së gjakut të Tij. Shenjtërimi është i vazhdueshëm, por ai filloi atëherë kur Zoti derdhi gjakun e Tij për ne. Ata që janë të shenjtëruar, janë të ndarë (të veçuar) për shërbesën (punën) e Perëndisë.

A jemi të gatshëm?

Çdo pausë i vërtetë i Krishtit duhet të ecë në rrugën e shenjtërisë, pavarësisht se çfarë beson ai nga ana teologjike lidhur me shenjtërimin (d.m.th. shenjtërim të vazhdueshëm, të menjëhershëm, apo shenjtërim që arrihet në momentin e vdekjes). Kjo do të thotë se ne duhet ta marrim kryqin dhe ta mbartim poshtërimin që mund të na sjellë ai... “Prandaj edhe Jezusi, për të shenjtëruar popullin me gjakun e vet, pësoi jashtë derës (së qytetit). Le të dalim, pra, drejt tij jashtë fushës, duke bartur poshtërimin e tij” (Hebrenjve 13:12-13). Nëse Zoti ka zgjedhur këtë lloj rruge për të na shenjtëruar, atëherë, s’ka dyshim që kryqi është mënyra për të ruajtur një jetë të shejtëruar. Jezusi e inkurajon besimtarin që ta “mohojë vetveten, ta marrë çdo ditë kryqin e vet dhe të më ndjekë” (Luka 9:23). Ta “bartësh poshtërimin e Tij” është

njëlloj sikur ta japësh jetën për Krishtin... “Sepse kush do ta shpëtojë jetën e vet, do ta humbasë; por kush do ta humbasë jetën e vet për shkakun tim, do ta shpëtojë. E pra, ç’dobi ka njeriu po të fitojë tërë botën, dhe pastaj të shkatërrojë veten dhe të shkojë në humbje? Sepse, nëse dikujt i vjen turp për mua dhe për fjalët e mia, edhe Birit të njeriut do t’i vijë turp për të, kur të vijë në lavdinë e vet dhe të Atit e të engjëjve të shenjtë” (Luka 9:24-26). Si mund të shpresojmë ne se do t’i shijojmë bekimet e shlyerjes së fajit, nëse nuk jemi të gatshëm të hedhim hapin e parë në rrugën kryesore të shenjtërisë? Pse ka kaq pak veta që janë gati për t’iu bindur vullnetit dhe fjalës së Tij?

Përfundim

Është për të ardhur keq që shumë të krishterë, në vend që ta vënë besimin e tyre tek Zoti, gjaku faj-shlyes i të cilit pagoi çmimin për shpëtimin e mëkatarit, përkundrazi e vënë besimin e tyre në të ashtu-quajturën ‘lutjen e mëkatarit’, të cilën e kanë thënë në të kaluarën. Ata e besojnë se gjaku i Tij i ka larë nga mëkatet, por kjo gjë nuk vihet re në jetët e tyre. Ai vdiq që, jo vetëm të na shpëtojë nga mëkati, por edhe që të na japë mundësinë për të jetuar një jetë të shenjtë.

Studimi 12

Shlyerja e pakufizueshme e fajit

“Zoti nuk vonon plotësimin e premtimit të tij, siç disa besojnë që ai bën; por është i durueshëm ndaj nesh, sepse nuk do që ndokush të humbasë, por që të gjithë të vijnë në pendim.”
(2 Pjetrit 3:9)

Parathënie

Për disa njerëz, doktrina e ‘shlyerjes së pakufizueshme të fajit’ është e njëjtë me idenë e rreme të ‘universalizmit’ (d.m.th. që të gjithë njerëzit do të shpëtohen). Por kjo tregon një kuptim të gabuar të shlyerjes së fajit. Ne besojmë se “Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin”, por në të njëjtën kohë, ne besojmë gjithashtu se “kushdo që beson në të, nuk do të humbasë, por do të ketë jetë të përjetshme” (Gjoni 3:16). Në këtë studim, do t’i hedhim një vështrim të shkurtër arsyes se përse shlyerja e fajit është e pakufizueshme (nuk njihet kufi).

Të gjithë apo vetëm ca?

Sipas kalvinistëve, shpëtimi iu takon vetëm atyre që janë të zgjedhur (nga Perëndia), kurse pjesa tjetër e njerëzimit është e dënuar me shkatërrim, ngaqë Krishti nuk iua shleu atyre mëkatet. Nuk thuhet kurrë në Bibël se njeriu nuk ka vullnet të lirë (të bëjë ç’ të dojë), d.m.th. se njerëzit nuk janë në gjendje ta zgjedhin apo ta praktikojnë besimin në Krishtin. Ngaqë ishte avokat, Xhon Kalvini nuk arrinte ta kuptonte se si Perëndia i ftonte mëkatarët e ndëshkuar të vinin tek Krishti. Ky lloj arsyesimi është problematik për mendjen ligjore, por jo për Perëndinë.

Shlyerja e fajit ishte e domosdoshme për pak, apo ca, apo për të gjithë ata njerëz, që ishin gati ta pranonin Krishtin nëpërmjet besimit. Gjaku i Krishtit ka fuqi të mjaftueshme si për të shpëtuar milliona njerëz, ashtu edhe për të larë mëkatin e një njeriu të vetëm. Ftesa për të ardhur tek Krishti, apo vlera e gjakut të Tij nuk kanë lidhje fare me numrin e atyre që e pranojnë apo e refuzojnë Atë.

Prova biblike

Mesazhi i Ungjillit gjithmonë ka qenë: “Dhe ai që ka etje, le të vijë” (Zbulesa 22:17). Është për t’u habitur që, edhe pse kjo është thënia e fundit e Perëndisë në Bibël, shumë veta kanë vendosur ta refuzojnë këtë mësim dhe të pranojnë në vend të tij ‘shlyerjen e kufizuar të fajit’.

Pali na mëson se Jezus Krishti, i vetmi ndërmjetës midis Perëndisë dhe njerëzve, “e dha veten si çmim për të gjithë” (1 Timoteut 2:5-6). A nuk thotë të njëjtën gjë edhe vargu i shumë-përmendur i Gjoni 3:16? Sa e trishtueshme është, pra, të besosh se gjaku i Jezus Krishtit mund të shpëtojë vetëm ca, në një kohë kur “është e mirë dhe e pëlqyer përpara Perëndisë, Shpëtimtarit tonë, i cili dëshiron që gjithë njerëzit të shpëtohen dhe t’ia arrijnë njohjes të së vërtetës” (1 Timoteut 2:3-4)! A nuk e thotë qartë vargu i 2 Pjetrit 3:9 se Perëndia “nuk do që ndokush të humbasë, por që të gjithë të vijnë në pendim.”?

Perëndia, në hiri e Tij sovran, dëshiron që të gjithë njerëzit ta pranojnë mesazhin e shpëtimit... “Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt” (Mateu 28:19); “Dilni në mbarë botën dhe i predikoni ungjillin çdo krijesë” (Marku 16:15), apo siç thotë Pali tek Titit 2:11: “Sepse hiri shpëtues i Perëndisë iu shfaq gjithë njerëzve”. Perëndia e kishte në mendje të gjithë racën njerëzore, kur dërgoi Birin e Tij për të

vdekur për mëkatin... “Dhe ne pamë dhe dëshmojmë se Ati e dërgoi Birin për të qënë Shpëtimtar i botës” (1 Gjonit 4:14). Një hir i tillë iu jepet të gjithëve... “por shohim Jezusin të kurorëzuar me lavdi dhe me nder për vdekjen që pësoi; ai u bë për pak kohë më i vogël se engjëjt, që me hirin e Perëndisë të provonte vdekjen për të gjithë njerëzit” (Hebrenjve 2:9), apo siç thuhet tek 2 Korintasve 5:15: “ai ka vdekur për të gjithë”.

Përfundim

Ka plot vargje të tjera biblike që vërtetojnë faktin se Perëndia dëshiron që të gjithë njerëzit të vijnë tek Krishti, dhe se gjaku faj-shlyes i Birit të Tij është i vlefshëm dhe gati për çdo mëkatar. Po që se ky nuk ishte vullneti i Perëndisë, atëherë Zoti Jezus i dërgoi dishepujt e tij të bëjnë punën e të marrit, kur iu tha atyre ta përhapnin të vërtetën: “Do të bëheni dëshmitarët e mi në Jeruzalem dhe në gjithë Judenë, në Samari dhe deri në skajin e dheut” (Veprat e Apostujve 1:8).

Shlyerja e fajit është e mjaftueshme për të gjithë, por ajo shfaqet vetëm tek ata që e praktikojnë besimin e tyre në Krishtin. Gjaku i Tij ishte çmimi që u pagua për shpengimin e njerëzve. Fakti se shumica vendosin ta mohojnë Atë, nuk ia ul vlerën fuqisë apo sovranitetit të Perëndisë.

“Zgjidhni sot kujt doni t’i shërbeni” (Jozueu 24:15).

Studimi 13

A ka shërim në shlyerjen e fajit?

“Beko, shpirti im, Zotin, dhe të gjitha ato që janë tek unë të bekojnë emrin e tij të shenjtë. Beko, shpirti im, Zotin dhe mos harro asnjë nga të mirat që ka bërë. Ai fal të gjitha paudhësitë e tua dhe shëron të gjitha sëmundjet e tua, shpengon jetën tënde nga shkatërrimi dhe të kurorëzon me mirësi dhe dhembshuri; ai ngop me të mira gojën tënde dhe të bën të ri si shqiponja..”

(Psalmi 103:1-5)

Parathënie

Shoqatat e ashtu-quajtura ‘shëruese’ kanë biznesin e tyre të madh në kishë. Duket sikur Tetzeli po premton përsëri çlirim, kësaj rradhe jo nga zjarri i purgatorit, por çlirim prej sëmundjes, n.q.s. hidhet sasia e mjaftueshme e parave në xhepat e shoqatës. Bekimi i shërimit shpesh keqinterpretohet, ndaj është e rëndësishme të kuptojmë se ç’thotë Bibla lidhur me këtë temë, dhe të shohim nëse shërimi është apo jo pjesë e shlyerjes së fajit.

A mund të shërohen të gjithë?

Për t’iu përgjigjur kësaj pyetjeje, duhet të bëjmë edhe dy pyetje të tjera: “A mund të shpëtohen të gjithë?” Përgjigja pa dyshim është ‘po’, sepse Perëndia “nuk do që ndokush të humbasë, por që të gjithë të vijnë në pendim” (2 Pjetrit 3:9). Nëse kjo është e vërtetë, pse atëherë nuk shpëtohen të gjithë njerëzit? Nëse është vullneti i Perëndisë që të gjithë të shpëtohen, atëherë problemi duhet të qëndrojë tek vullneti i njeriut, “Por ju nuk doni të vini tek unë që të keni jetën” (Gjoni 5:40). Thelbi i kësaj çështjeje qëndron tek besimi personal në Krishtin, “Edhe pa besim është e pamundur t’i pëlqesh Atij, sepse ai që i afrohet Perëndisë duhet të besojë se Perëndia është, dhe se është shpërblenjësi i atyre që e kërkojnë atë” (Hebrenjve 11:6). Jobsimtarët dhe ata që janë me dy mendje nuk marrin asgjë nga Perëndia (Jakobi 1:7). Kur bëjmë të njëjtat pyetje lidhur me shërimin, duhet të arrijmë në të njëjtat përfundime. Në këtë studim, do përqipemi të vërtetojmë se shpëtimi dhe shërimi janë pjesë e shlyerjes së fajit. Fakti se pak veta vijnë tek Krishti (për shpëtim), nuk e nënvlerëson shpëtimin që arrihet përmes gjakut të Tij. I njëjti arsyetim është i vërtetë edhe lidhur me shërimin.

Deklaruar në mënyrë profetike

Profeti Isaia foli në mënyrë profetike lidhur me sigurinë e shërimit në shlyerjen e fajit: “Megjithatë ai mbante sëmundjet tona dhe kishte marrë përsipër dhembjet tona; por ne e konsideronim të goditur, të rrahur nga Perëndia dhe të përulur” (Isaia 53:4). Ky tekst bën fjalë kryesisht për shpëtimin, por ka lidhje gjithashtu edhe me shërimin fizik. Në ungjillin e tij, Mateu e përkthen këtë varg në këtë mënyrë: “Dhe kur u ngrys, i sollën shumë të pushtuar nga demonë; dhe ai, me fjalë, i dëboi frymërat dhe i shëroi të gjithë të sëmurët, që kështu të përmbushej fjala e profetit Isaia kur tha: “Ai i mori lëngatat tona dhe i mbarti sëmundjet tona” (Mateu 8:16-17).

Shërimi, pjesë e shlyerjes së fajit

Kur Jezusi u kritikua nga shkribët ngaqë tha se Ai ishte në gjendje të falte mëkatet, Ai u përgjigj: “Pse i mendoni këto gjëra në zemrat tuaja? Çfarë është më lehtë: t’i thuash

të paralizuarit: "Mëkatet e tua të janë falur," apo t'i thuash: "Çohu, merre vigun tënd dhe ec"? (Mateu 2:8-9). Dhe më tej Ai e vërtetoi se kishte fuqinë për t'i bërë të dyja këto gjëra: "Dhe tani, që ta dini se Biri i njeriut ka pushtet të falë mëkatet mbi dhe, unë po të them (i tha të paralizuarit): Çohu, merre vigun tënd dhe shko në shtëpinë tënde!". Dhe ai u ngrit menjëherë, mori vigun e vet dhe doli përjashta në praninë e të gjithëve dhe kështu të gjithë u habitën dhe lëvduan Perëndinë duke thënë: "Një gjë të tillë s'e kemi parë kurrë!". Ka ende nga ata që nuk arrijnë ta kuptojnë se Jezusi mund të shpëtojë dhe të shërojë. Kur Ai arrin të bëjë punën e madhe të shpëtimit, pse nuk e pranojmë se Ai mund të bëjë edhe punën më të vogël të shërimit?

Duhet ta vëmë re se Jezusi nuk vdiq mbi kryq për të shëruar sëmundjet. Po të ishte kështu, atëherë të gjithë ata që vijnë për t'u shpëtuar, duhet të shërohen menjëherë. E megjithatë shërimi është pjesë e punës faj-shlyerëse të Krishtit, sepse shlyerja e fajit rrjedh si nga jeta, ashtu edhe nga vdekja e Tij. "...me vurratat e tij ju u shëruat" (1 Pjetrit 2:24). Ky tekst ka të bëjë me mëkatën, jo me shërimin fizik, siç e tregon edhe i gjithë vargu 24. Shërimi i trupit ka ardhur gjithmonë si një ndërhyrje e mëshirës dhe hirit të Perëndisë.

Kisha dhe sëmundjet

Të krishterët nuk janë të imunizuar ndaj sëmundjeve, sepse ata jetojnë në një botë të zhytur në mëkat (Romakëve 8:18-25). Nuk është gabim të marrësh ilaçe, apo të bëhesh operacion, kur sëmuresh, sepse shumica e sëmundjeve vijnë si rezultat i të jetuarit në një botë mëkatore (1 Timoteut 5:23). Autorja e shquar e hymneve, Fani Krosbi, ishte e verbër, por kurrë nuk e hodhi poshtë besimin tek Krishti, sepse ajo e kishte kuptuar se verbëria nuk ishte si rezultat i mëkatit të saj. Ja si shkruan ajo:

Ç' shpirt të lumtur kam!
Edhe pse nuk shoh,
E kam vendosur që në këtë botë
Do të jem e kënaqur.

Sa shumë bekime marr,
Bekime që të tjerët s'i kanë!
Nuk mund të qaj dhe nuk do të qaj,
Sepse jam e verbër.

Sëmundjet nuk vijnë që të gjitha nga Satanai, dhe nuk janë që të gjitha në kundërshtim me vullnetin e Perëndisë. Sepse po të ishte kështu, atëherë nuk do të kishte asnjë disiplinim hyjnor për fëmijët e Perëndisë. Vargje të tilla si p.sh. Ligji i Përtërirë 32:39; 7:15; 28:60; 30:19-20; 32:45 dhe Eksodi 15:26 na mësojnë se Perëndia i lëndon njerëzit për t'i disiplinuar, edhe pse Ai nuk ka dëshirë ta bëjë një gjë të tillë. Në mes të besimtarëve, disa sëmundje shkaktohen si pasojë e mëkatit të vazhdueshëm dhe të vullnetshëm të vetë personit të sëmurë (Psalmi 38:3). 1 Korintasve 11:30 na sjell në mendje faktin se marrja e darkës së Zotit padenjësisht mund të sjellë sëmundje dhe madje edhe vdekje. Prandaj Jakobi shkruan: "A është i sëmurë ndonjë nga ju? Le të thërrasë pleqtë e kishës dhe ata të lutën përmbi të, dhe le ta lyejnë me vaj në emër të Zotit, dhe lutja e besimit do ta shpëtojë të sëmurin dhe Zoti do ta mëkëmbë; dhe nëse ka bërë mëkate, ato do t'i falen. Rrëfëni fajet njeri tjetrit dhe lutuni për njeri tjetrin, që të shëroheni; shumë fuqi ka lutja e të drejtit kur bëhet me gjithë shpirt" (Jakobi 5:14-16). Fakti qëndron këtu: shumica e të krishterëve thërrasin doktorin para se t'i thërrasin Zotit për shërim!

Perëndia nuk ka ndryshuar

“Në qoftë se ti dëgjon me vëmendje zërin e Zotit, Perëndisë tënd, dhe bën atë që është e drejtë në sytë e tij dhe dëgjon urdhërimet e tij dhe respekton tërë ligjet e tij, unë nuk do të jap asnjë nga ato sëmundje që u kam dhënë Egjiptasve, sepse unë jam Zoti që të shëron” (Eksodi 15:26). Askush nga ata që vijnë tek Krishti për ndihmë, nuk kthehet mbrapsht. Si shpëtimi, ashtu edhe shërimi janë gati për ata që vijnë me besim. Kur punët nuk shkojnë mirë, jemi ne ata që kemi ndryshuar, jo Perëndia (Hebrenjve 13:8).

Nuk i dimë të gjitha detajet se përse disa veta nuk shërohen, ashtu siç nuk e dimë se çfarë i pengon të afërmit dhe miqtë tanë që ta pranojnë Krishtin. Por e besojmë se problemi qëndron me njeriun dhe me këtë botë mëkatare, jo me Perëndinë.

Përfundim

Gjatë gjithë historisë biblike, shohim se si Perëndia i ka shpëtuar dhe shëruar njerëzit. E besojmë se Ai është po aq i zoti sot për të shëruar, ashtu siç ishte edhe në të kaluarën. Duhet t’i përulemi vullnetit të Tij, si kur jemi mirë me shëndet, ashtu edhe kur jemi të sëmurë.

Studimi 14

Të lutesh për aplikimin e gjakut të Krishtit

“Duke pasur, pra, o vëllezër, liri të plotë për të hyrë në shenjtërore me anë të gjakut të Jezusit, me anë të një udhe të re dhe të gjallë që ai përruroi për ne me anë të velit, domethënë të mishit të tij, edhe duke pasur një kryeprift mbi shtëpinë e Perëndisë, le t’i afrohemi me zemër të vërtetë, me siguri të plotë besimi, duke i pasur zemrat tona të lara prej ndërgjegjës së ligë dhe trupin të larë me ujë të kulluar.”
(Hebrenjve 10:19-22)

Parathënie

Gjaku fizik i Jezus Krishtit u derdh për ne rreth 2000 vjet më parë. Por prapëseprapë, ai është akoma efikas edhe sot. Ati Perëndi e pranoi sakrificën e Birit të Tij si një pagesë të plotë për mëkatet e botës. Kur gjaku i Krishtit vihet në zbatim në jetën e mëkatarit që ka besim tek Ai, atëherë ai mëkatar ka jetë të përjetshme (Efesianëve 1:7; Kolosianëve 1:14; Zbulesa 1:6 - në Biblën në shqip).

Mrekulli apo magji?

Fuqia transformuese e gjakut të Krishtit, që shlyen fajin, duhet të pranohet si një mrekulli në jetën e atyre që besojnë. Fatkeqësisht, ka nga ata njerëz, që e trajtojnë këtë fuqi si magji.

Jezusit i duhej të vdiste në një kohë të caktuar të historisë njerëzore. Nëse dikush do ta kishte prekur gjakun e Tij para kësaj kohe (p.sh. gjatë rrethprerjes, kur Krishti ishte foshnjë), atëherë nuk do të ndodhte asnjë transferim fuqie, asnjë shërim, asnjë shlyerje faji. Edhe sikur një pjesë e gjakut të Tij të ruhej në një kuti, në vetvete, ai gjak nuk do të kishte asnjë fuqi shpëtuese. Ata njerëz që e bënë trupin e Krishtit gati për varrosje, nuk thanë asgjë rreth efektit transformues, kur prekën gjakun e Tij. Vlera e gjakut të Krishtit qëndron tek sakrifica që kreu Ai në kryq (1 Korintasve 15:3; Romakëve 5:8-10; Filipianëve 2:8; Hebrenjve 9:15).

Ashtu si sakrifikimi i qengjit në Dhiatën e Vjetër, ashtu edhe vdekja e Jezusit ndodh në një ditë të caktuar dhe për një qëllim të caktuar. Vdekja sakrifikuuese e Tij do të ishte e papranueshme për Perëndinë, po të kishte ndodhur në një ditë tjetër. N.q.s. dyert e shtëpive të Izraelitëve do të ishin llyer me gjakun e qengjit një ditë më parë, apo një ditë më pas asaj dite që kishte caktuar Perëndia, atëherë Izraelitët nuk do të shpëtoheshin (Eksodi 12:13-14; 1 Korintasve 5:7). Gjithashtu, Izraelitët nuk u lejuan ta përsërisnin më këtë akt, me qëllim që të kujtuarit e Pashkëve të mos bëhej një gjë mistike apo magjike. Katoliçizmi e ka kthyer sakrificën e Krishtit në një formulë magjike, nëpërmjet transsubstancimit (d.m.th. sipas tyre, gjatë meshës, vera kthehet në gjakun e Krishtit, kurse buka bëhet trupi i Tij). Puna e përfunduar e Krishtit bëhet realitet në jetën e besimtarit vetëm me anë të besimit (Hebrenjve 9:14-17; 13:20; Kolosianëve 1:20).

Të lutesh për aplikimin e gjakut të Krishtit

Si prifti që kryen meshën, ashtu edhe ai i krishterë që lutet që gjaku i Krishtit të bjerë mbi objekte dhe mbi njerëz të ndryshëm, janë që të dy fajtorë, sepse keqkuptojnë vdekjen e Tij mbi kryq. Në qarqet karizmatike besimtarët luten që gjaku i Krishtit të aplikohet mbi pronën vetjake, mbi të sëmurët dhe mbi vetet e tyre. Por besimi i

vërtetë nuk gjendet aty ku hidhet një magji, por themeli i tij është tek puna e përfunduar e Krishtit mbi Kalvar. Të veprurit ndryshe tregon mungesë besimi. Vetëm Krishti është Ai që e aplikon fuqinë e gjakut të Tij mbi ata që besojnë në Të. Objektet nuk mund të kenë besim, kurse të afërmit që nuk besojnë duhet të besojnë vetë tek Krishti para se të kenë jetë të përjetshme. Në Dhiatën e Vjetër, gjaku nuk spërkatej kurrë mbi enët e papastra; as prifti nuk spërkaste çdo gjë dhe çdo njeri, si t'i donte qejfi. Çdo lloj spërkateje me gjak bëhej sipas udhëzimeve strikte të Perëndisë. Po, pa dyshim, ne mund të lutemi për shpëtimin e atyre që nuk besojnë, madje edhe për shërimin e tyre, por nuk është nevoja të lutemi për aplikimin e gjakut të Krishtit mbi ta. Të pranuarit e Krishtit si Shpëtimtar është një vendim personal i çdo individi. Po të jepej qoftë edhe një udhëzim i vetëm në Bibël lidhur me të luturit për aplikimin e gjakut të Krishtit, atëherë ky studim, jo vetëm që do të hidhej poshtë, por do të quhej hereci. Por vargje të tilla nuk egzistojnë. As apostujt, as kisha e parë, nuk e praktikuan këtë lloj akti jo-biblik të të luturit për gjakun e Krishtit. Si ata, ashtu edhe ne duhet t'ua predikojmë dhe t'ua mësojmë fjalën e Perëndisë jobesimtarëve dhe atyre që e kanë braktisur besimin në Krishtin, duke i inkurajuar ata që të pendohen (1 Gjonit 1:7-9). Në Dhiatën e Vjetër, vetëm kryepriiftit i lejohej ta prekte gjakun. Në Dhiatën e Re, kjo detyrë i takon po ashtu vetëm Zotit Jezus Krisht, Kryepriiftit tonë të Madh.

Përfundim

Gjaku i Krishtit vazhdon të pastrojë jetë akoma edhe sot. Të gjithë ata që e pranojnë Atë nëpërmjet besimit, çlirohen (nga mëkatet), justifikohen para Perëndisë dhe pranohen nga Ai. Zoti nuk e kishte bërë asnjëherë në plan që gjaku i Tij të kthehej në një formulë magjike. Po ta trajtojmë atë në këtë mënyrë, atëherë e shpërfytyrojmë shlyerjen e fajit.